

LBRIS

We know
books

TOT DE
STEPHANIE GARBER

Caraval

Legendar

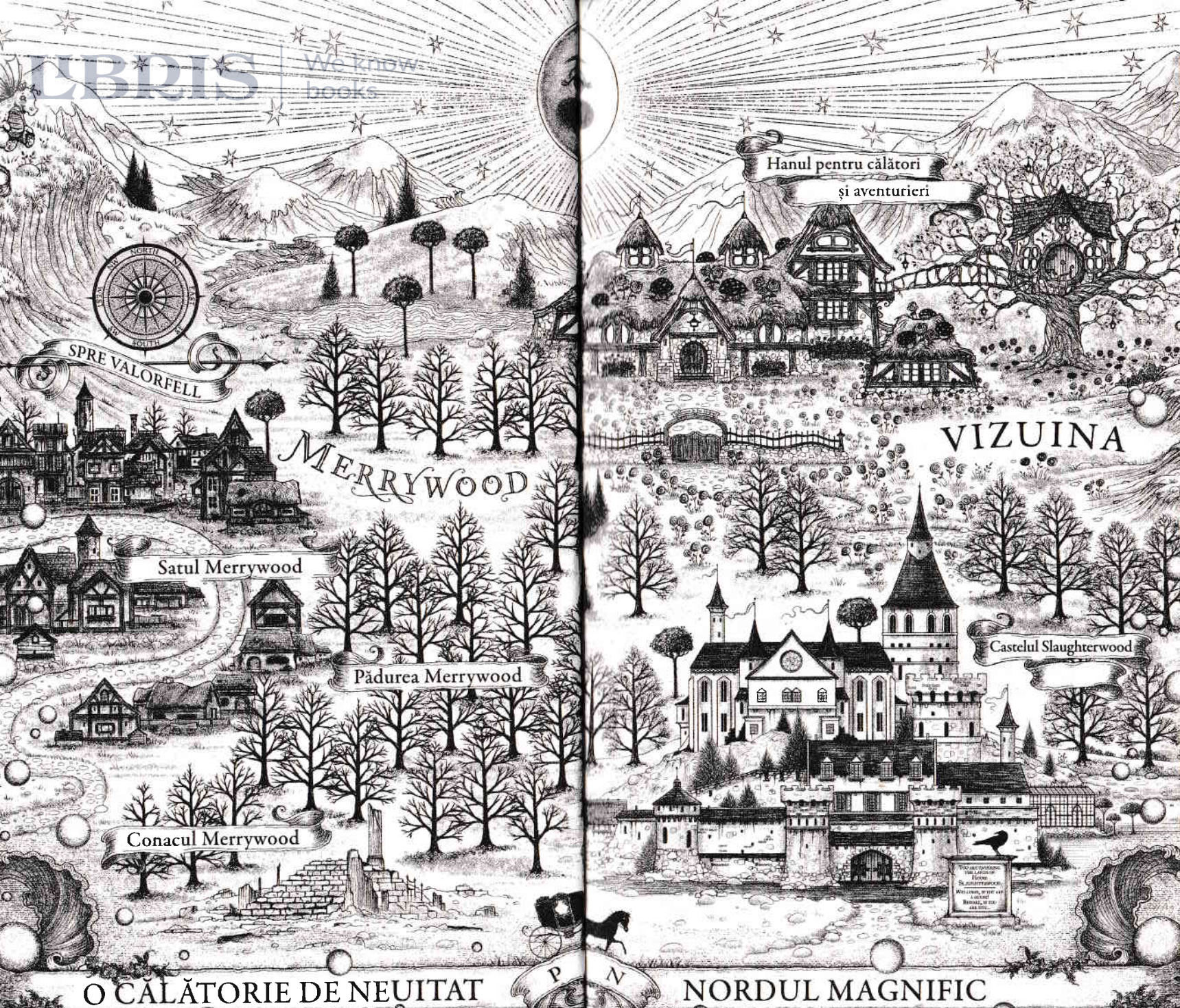
Finalul

A fost odată o inimă frântă

STEPHANIE GARBER

BALADA
UNUI
FINAL NEFERICIT

LIBRIS

We know books

Hanul pentru călători

și aventurieri

VIZUINA

Satul Merrywood

Pădurea Merrywood

Castelul Slaughterwood

Conacul Merrywood

O CĂLĂTORIE DE NEUITAT

NORDUL MAGNIFIC

TOO ACCORDING
THE LAW
SLAUGHTERWOOD
MERRYWOOD, BY THE
LAW
MERRYWOOD, BY THE
LAW
MERRYWOOD, BY THE
LAW

LBRIS

We know
books

PARTEA I

Cruzimea blestemelor

În spatele bibliotecii regale din Palatul Lupului se află o ușă pe care nimeni nu reușise să o deschidă de secole întregi. Oamenii au încercat să-i dea foc, să o distrugă cu topoare și să o descuie cu chei magice, dar nimeni nu a reușit nici măcar să zgârie această ușă încăpățânată. Unii cred că își bate joc de ei. În mijlocul ușii se află ștanțat un cap de lup cu o coroană și lumea jură că zâmbește când ei eșuează să o deschidă sau că își arată colții când o persoană aproape reușește să descuie această ușă de nedeschis.

Evangelina Fox a încercat odată. A tras, a împins și a răsucit clanța de fier, dar ușa nu s-a clintit. Nici atunci, nici înainte, dar spera că pe viitor va fi diferit.

Evangelina se pricepea foarte bine să mențină vie speranța în inima ei.

Se descurca și la deschiderea ușilor. Cu o picătură voluntară din sângele ei, putea deschide orice lacăt.

În primul rând, trebuia să se asigure că nu era văzută, urmărită sau spionată de nemernicul ăla mincinos și mâncător de mere, la al cărui nume nici nu voia să se gândească.

Evangeline privi peste umăr. Lumina lămpii sale reuși să alunge umbrele, dar mare parte din biblioteca regală din Palatul Lupului rămase în întuneric.

Se mișcă emoționată și flacăra lămpii pâlpâi. Lui Evangeline nu îi fusese niciodată frică de întuneric. Întunericul era pentru stele și vise și pentru magia care avea loc între zile. Înainte să își piardă părinții, privea constelațiile cu tatăl ei și o asculta pe mama ei spunându-i povești la lumina lumânărilor. Evangeline nu fusese niciodată speriată.

Dar acum nu îi era frică de întuneric sau de noapte, ci de furnicăturile care-i înfiorau umerii. O treceau încă de când ieșise din camera regală în misiunea ei de a deschide această ușă, sperând că o va duce la un remediu care îi va salva soțul, pe Apollo.

Această senzație neobișnuită era așa de subtilă încât, la început, credea că era doar paranoică.

Nu era urmărită.

Nu auzise pași.

Până când...

Evangeline scrută întunericul din bibliotecă până când întâlnește o pereche de ochi inumani care o urmăreau. Albaștri-argintii, minunați și sclipitori ca stelele. Se gândea că sclicește doar în batjocură, dar Evangeline știa că, deși scliceau acum și emanau puțină lumină, o tentau să diminueze din lumina ei, iar ea nu putea să aibă încredere. Nu putea să se încreadă în el.

„Jacks.“

Încercă să nu se gândească la numele lui, dar era imposibil în timp ce îl privea ieșind din întuneric, nepăsător și totuși încrezător și mai chipeș ca oricând. Se mișca de parcă întunericului trebuia să îi fie frică de el.

Fiorii îi alunecară de pe umeri pe brațe ca o mângâiere deranjantă care cobora până la ultima cicatrice de pe inima ei frântă. Rana o durea, apoi pulsa, de parcă Jacks și-ar fi înfipt colții în ea din nou.

Evangeline ținea lampa ca pe o sabie.

– Pleacă, Jacks!

Trecuseră doar două zile de când îi pusese pe gardieni să îl scoată afară și spera să stea departe de ea mai mult timp – de preferat pentru totdeauna.

– Știu ce ai făcut și nu vreau să te mai văd, continuă ea.

Jacks își băgă mâinile în buzunare. Cămașa lui de un gri fumuriu era vârată neatent în pantaloni, cu mânecile suflecate pe brațele lui slabe și cu nasturii de la gât lipsă. Părul lui ciufulit părea acum auriu în loc de albastrul seducător al cerului de noapte. Semăna mai degrabă cu un grăjdar decât cu o Soartă calculată. Dar Evangeline știa că nu trebuia să uite ceea ce Jacks era de fapt. Era obsesiv și intențiilor sale le lipsea vreo urmă de moralitate sau conștiință.

Poveștile spuneau că sărutul său era fatal pentru toți, în afară de iubirea lui adevărată și că în căutarea ei a lăsat în urmă o dâră de cadavre. Evangeline a fost cândva destul de naivă încât să creadă că Prințul Inimilor înțelegea suferința unei inimi frante pentru că inima i-a fost frântă din nou și din nou în căutarea iubirii, dar acum era clar – el era cel care cauza suferință, pentru că nu știa cum să iubească.

Jacks spuse lin:

– Înțeleg dacă ești supărată...

– Dacă! îl întrerupse ea. Mi-ai otrăvit soțul!

Jacks ridică din umeri nonșalant.

– Nu l-am omorât.

– Nu primești puncte bonus pentru asta.

Se chinuia să își păstreze tonul calm.

Până în acel moment, Evangeline nu realizase că o parte din ea era încă agățată de un fir de speranță că Jacks era nevinovat, dar el nici măcar nu încerca să nege. Nu îi păsa că Apollo era doar puțin mai mult decât un cadavru, la fel ca atunci când nu i-a păsat că Evangeline a fost transformată în piatră.

– Trebuie să încetezi să îmi ceri să mă comport după standardele umane de moralitate, continuă Jacks, sunt o Soartă.

– Exact de asta nu vreau să te mai văd. De când te-am cunoscut, prima mea iubire a fost transformată în stană de piatră, eu am fost transformată într-o stană de piatră, apoi am devenit o fugară, mai mulți oameni au încercat să mă omoare și mi-ai otrăvit soțul...

– Ai mai zis-o pe aia.

Evangeline se încruntă.

Jacks oftă și se sprijini de un raft cu cărți din apropiere, de parcă sentimentele ei erau echivalentul emoțional al unui strănut – ceva peste care treci repede, sau eviți prin a te da la o parte.

– Nu îmi voi cere scuze pentru ceea ce sunt. În mod convenabil, uiți că înainte să ne întâlnim erai doar o orfană tristă, cu inima frântă și cu o soră vitregă malefică. După ce am intervenit, ai devenit iubita salvatoare a Valendei, te-ai căsătorit cu un prinț și ai devenit prințesă.

– Toate astea s-au întâmplat doar pentru că aveai interese ascunse, răspunse veninos Evangeline.

Tot ce făcuse pentru ea era doar ca să o poată folosi să deschidă Arcada Valory.

– Copiii se poartă mai bine cu jucăriile lor decât tu cu mine, adăugă ea.

Jacks își miji ochii.

– Atunci de ce nu m-ai înjunghiat, Vulpiță? În acea noapte în criptă, ți-am aruncat un pumnal și eram destul de aproape ca tu să îl folosești.

Privirea îi sclipea de amuzament proaspăt în timp ce cobora pe gâtul ei, fixând locul exact unde gura lui se oprise cu trei nopți în urmă.

Roși când își aminti fără să vrea de dinții și limba lui pe pielea ei. El era infectat cu otravă de vampir, iar ea cu prostie.

Stătuse cu el în acea seară ca să îl țină ocupat și să îl împiedice să se hrănească cu sânge de om și să devină vampir. Transformarea nu avusese loc, dar, în schimb, s-a hrănit cu simpatia ei. Jacks i-a spus povestea fetei care i-a făcut inima să bată din nou – Prințesa Donatella. Ea trebuie să fi fost dragostea lui adevărată, dar în loc să joace acel rol, Prințesa Donatella îl alesese pe altul și îl înjunghiasse pe Jacks în piept.

După ce auzise acea poveste, Evangeline începuse să îl compătimizească pe Jacks, considerându-l un Prinț al Inimilor la care ea apelase cândva după ajutor. Dar Jacks era cu totul găunos și fără inimă, iar ea trebuia să se oprească din a spera că ar putea fi mai mult de atât.

– Am făcut o greșală în acea noapte în criptă.

Evangeline alungă roșeața din obraji și îl privi pe Jacks drept în ochii săi inumani.

– Dar oferă-mi încă o șansă și nu voi ezita să te înjunghii.

El zâmbi, etalându-și gropițele pe care nu le merita.

– Aproape că sunt tentat să te testez, dar va trebui să faci mult mai mult de atât dacă vrei să scapi de mine.

Jacks scoase un măr de un alb intens din buzunar și începu să îl arunce dintr-o mână în alta.

– Dacă *chiar* vrei să plec din viața ta pentru totdeauna, ajută-mă să găsec pietrele lipsă și să deschid Arcada Valory. Apoi îți promit că nu mă vei mai vedea niciodată.

– Oricât de mult aș vrea să fac asta, nu voi deschide niciodată acea arcadă pentru tine.

– Cum rămâne cu Apollo?

Evangeline simți o durere acută când își reaminti de prinț și încă o flacără de furie pentru Jacks.

– Să nu îndrăznești să îi pronunți numele.

Zâmbetul lui Jacks deveni un rânjat. Părea ciudat de mulțumit de furia ei.

– Dacă mă ajuți, îl voi trezi din starea suspendată în care se află.

– Dacă tu chiar crezi că te voi ajuta, ți-ai pierdut mințile.

Prima ei înțelegere cu Jacks a fost începutul acestui dezastru. Gata cu înțelegerile, parteneriatele, cu totul.

– Nu am nevoie de tine să-l salvez pe Apollo. Am găsit o altă cale, adăugă ea.

Evangeline își ridică bărbia ca și cum ar fi vrut să facă un semn înspre ușa sigilată a bibliotecii. Încă era pe jumătate acoperită de umbră, dar putea jura că văzuse capul de lup încoronat zâmbind de parcă știa că ea va fi cea care va reuși, în sfârșit, să deschidă ușa.

Jacks privi ușa o ultimă dată și râse, încet și batjocoritor.

– Crezi c-o să găsești un remediu pentru Apollo acolo?

– Știu că acolo e.

Jacks râse din nou, de data asta mai întunecat, apoi mușcă vesel din măr.

– Spune-mi când te răzgândești, Vulpiță.

– N-o să mă răzgân...

Dar el dispăru înainte să poată termina propoziția. Tot ce rămase în urmă era ecoul râsului său.

Evangeline refuza să se lase iritată. Un bibliotecar bătrân îi spusese că în spatele acestei uși se află fiecare carte și poveste pierdută despre Valori. Deși membrii primei familii regale din Nord erau oameni, era acceptat de toată lumea că aveau puteri remarcabile. Se spunea că Honora Valor, prima regină a Nordului, fusese cea mai bună vindecătoare din toate timpurile. Evangeline avea motive foarte bune pentru care să creadă că printre zvonurile despre ce se ascunde în spatele acestei uși erau și povești despre vindecare, care, cu puțin noroc, includeau și un mod de a trezi pe cineva dintr-un somn suspendat.

Evangeline își scoase pumnalul, o lamă ornată cu nestemate, din care lipseau câteva. Era, de fapt, al lui Jacks – același pumnal pe care i-l aruncat în noaptea pe care au petrecut-o în criptă. Îl lăsase în urmă în dimineața următoare și nici ea nu era încă destul de sigură de ce îl luase. Nu voia să păstreze arma – nu acum –, dar nu avusese timp să o schimbe încă și era cel mai ascuțit obiect pe care îl avea.

O mică împunsătură cu pumnalul și urmă un șiroi de sânge. Apăsă ușa cu degetul și șopti: „Te rog, deschide-te“.

Încuietoearea scoase un sunet. Clanța se răsuci cu ușurință.

Pentru prima dată în secole, ușa se deschise.

Și Evangeline înțelese în sfârșit de ce Jacks râdea.

Evangeline păși prin ușa deschisă și simți cum pământul de sub picioarele ei se sfărâma de parcă tălpile ei călcau pe biscuiți în loc de pietre. Era cam ca speranța ei: se dezintegra rapid.

Camera aceasta trebuia să conțină rafturi cu cărți despre Valori, răspunsuri la întrebările ei, un remediu pentru prințul Apollo, dar înăuntru nu adia decât o briză de aer stătut în jurul unei arcade cioplite dramatic în marmură.

Evangeline își închise ochii și îi deschise înapoi, de parcă asta ar fi putut face arcada să dispară și să o înlocuiască cu cărțile prețioase. Din păcate, clipitul lui Evangeline nu era magic.

Totuși, refuza să se dea bătută.

În Imperiul Meridian, de unde provenea, această arcadă ar fi fost doar curba decorativă a unei pietre sculptate, destul de mare cât să înrămeze un set de uși. Dar acesta era Nordul Magnific, unde arcadele erau cu totul altceva. Aici, arcadele erau portaluri magice construite de Valori.

Această arcadă avea îngeri măreți, îmbrăcați cu armură, sculptați pe coloane, ca niște războinici aflați în taberele

separate ale unei bătălii eterne. Unul dintre îngeri avea capul aplecat și o aripă ruptă. Părea aproape trist, în timp ce celălalt arăta nervos. Amândoi aveau săbiile scoase și le încrucișau în centru, avertizându-i pe toți cei care voiau să intre.

Dar Evangeline nu era oricine. În orice caz, natura interzisă a arcadei o făcu să vrea să privească tot mai insistent înăuntru.

Poate această arcadă era pasajul către cărțile și remediul de care avea nevoie pentru Apollo. Dacă bătrânul bibliotecar avea dreptate în legătură cu camera asta, cum că ar conține toate poveștile despre Valori, poate îngerii protejau cărțile de blestemul povestirii, ca să rămână neatinse. Poate tot ce trebuia să facă era să își apese sângele pe una din săbii, iar ei se vor da politicos la o parte și o vor lăsa să intre.

Făcu încă un pas, simțind un fior de speranță în timp ce își împunse degetul din nou și îl apăsă pe una din săbiile îngerilor.

Încăperea fu inundată de lumină. Pe săbii, pe îngeri și pe întreaga arcadă apărură încrângături de vene aurii. Totul deveni luminos și magic. Simți furnicături pe piele în timp ce praful din jurul ei se ridică și începu să sclipească precum niște stele micuțe. Aerul rece era acum cald. Știa că trebuia să intre în această cameră, să găsească arcada, să o deschidă...

Dintr-odată, simți că rămâne fără aer când se gândi la avertismentul pe care Tiberius, fratele mai mic al lui Apollo, i-l dăduse: „Tu ești cea care o va deschide. Lucrurile magice mereu fac ceea ce au fost create să facă“.

Iar Tiberius credea că Evangeline fusese creată pentru a deschide Arcada Valory.

S-a dat în spate, amintindu-și din nou de râsul lui Jacks. De data asta nu părea întunecat deloc. Părea amuzat, distrat, fericit.

– Nu, șopti.

Piatra încă sclipea de la firele aurite care traversau coloanele. Privea cum împânzeau arcada cu totul, dezvăluind niște cuvinte care nu fuseseră vizibile până atunci.

Concepută în nord, născută în sud, veți cunoaște această cheie, pentru că va fi acoperită în aur roz.

Ea va fi atât țărancă, cât și prințesă, o fugară acuzată pe nedrept, și doar sângele ei, vărsat voluntar, va deschide această arcadă.

Lui Evangeline îi îngheță sângele în vene.

Acestea nu erau doar cuvinte. Aceasta era – se temea de ceea ce putea să însemne. Dar nu se putea preface, căci nu ar fi schimbat nimic. Aceasta era profetia Arcadei Valory, cea pe care Jacks a manipulat-o pentru a o împlini. Ceea ce însemna că nu se afla în fața unei arcade oarecare. Aceasta era Arcada Valory.

Panica înlocui orice alt sentiment.

Nu ar trebui să fie posibil. Arcada trebuia să fie făcută bucăți. Deși erau două ipoteze cu privire la conținuturile magice ale Arcadei, toată lumea era de acord cu un singur lucru: Arcada Valory a fost dezmembrată și piesele i-au fost ascunse pe teritoriul Nordului pentru a evita ca cineva să afle profetia și să refacă arcada.

– Nu, nu, nu, nu, nu...

Frenetic, Evangeline încercă să șteargă sângele de pe pietre înainte ca Jacks sau oricine altcineva să afle ce a făcut. Îngerii nu își schimbă poziția, dar se temea că în orice moment s-ar putea deschide o ușă din spatele lor sau că se vor da la o parte.

Scuipă, apoi șterse cu mânăca mantiei sale, dar arcada sclipitoare nu se stinse.

– Știam că vei putea deschide ușa.

Vocea răgușită era prea bătrână ca să fie a lui Jacks, dar sunetul ei făcu inima lui Evangeline să înghețe la fel de ușor.

– Îmi cer scuze, Maiestatea Voastră. Văd că v-am speriat din nou.

– Din nou?

Se întoarse.

Bărbatul din cadrul ușii era aproape la fel de mic cât un copil, dar mult mai bătrân decât Evangeline, cu o barbă lungă și argintie, ornată cu fire de aur, care se asorta cu accentele robei sale albe.

– Tu...

Încă era prea emoționată ca să spună ceva.

– Tu ești bibliotecarul care mi-a arătat prima dată ușa acestei camere.

– Ai ținut minte.

Deși părea mulțumit, zâmbetul bătrânului nu o liniștea. La fel ca și arcada, aproape părea că sclipește, barba lui transformându-se dintr-un gri obișnuit în argintiu scânteietor.

– Aș vrea să avem mai mult timp să stăm la taclale, dar trebuie să te grăbești să găsești pietrele care lipsesc.

Bătrânul își ridică privirea înspre locul din care lipseau patru pietre, înspre vârf. Găurile păreau să fie mai mici decât palmele ei – nu bucățile enorme de piatră crăpată pe care și le imagina. Dar Evangeline știu imediat că *acestea* erau bucățile care trebuiau găsite pentru a deschide cu adevărat Arcada Valory.

Sângele ei nu era destul. Se simți ușurată.

– Trebuie să le găsești, insistă bibliotecarul, una pentru noroc, una pentru adevăr, una pentru bucurie, una pentru tinerețe. Dar trebuie să ai grijă. Pietrele sunt obiecte puternice și viclene. Traducerea...

– Nu! îl întrerupse Evangeline. Nu voi găsi pietrele. Nu voi deschide *niciodată* această arcadă. A fost o greșală să îmi pun sângele acolo.

Bătrânul se încruntă la ea.

– Nu e o greșală, este destinul tău...

Vocea lui păru să devină dintr-odată mai îndepărtată și din gura lui începu să iasă fum în loc de sunete.

El se crispă și încercă să vorbească iar, dar, din nou, nu ieșiră decât niște vapori gri și albi. De data aceasta, fumul formă cuvintele „La naiba“, de parcă genul ăsta de lucruri se întâmplau tot timpul.

Barba bibliotecarului se transformă complet în fum, exact ca și cuvintele sale. Măinile sale erau dintr-odată transparente, la fel ca roba și ridurile lui, care acum arătau ca niște perdele.

– Ce ești? întrebă Evangeline, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Întâlnise destui vampiri și destule Sorti, iar sora ei vitregă era vrăjitoare, dar creatura care se găsea acum în fața ei... nu știa cum să o descrie.

– Sunt bibliotecar, spuse în final, dar cuvintele ieșiră precum ceva dus de vânt din depărtare, știi că asta mă face să par suspect, dar te asigur, dacă ai ști adevărul... Dacă ți-aș putea spune...

Dispăru cu totul înainte să poată termina, lăsând-o pe Evangeline singură cu norii de fum și cu sentimentul deranjant că poate Prințul Inimilor nu era singura forță supranaturală de care trebuia să se ferească.

Câteva zile mai târziu, inima lui Evangeline încă nu își găsisese liniștea. Nu voia să se gândească la ce se afla înăuntrul Arcadei Valory. Nu voia să își pună întrebări în legătură cu secretele ei. Nu voia să își aducă aminte cât de disperat părea bătrânul bibliotecar când i-a spus „Dacă ai ști adevărul...”

– Nu mai avem mult timp, spuse Havelock cu un glas răgușit, în timp ce trăsura lor mergea încet pe altă stradă pietruită, acoperită de zăpadă albă-albăstruie.

Havelock era gardianul personal al lui Apollo, dar acum juca rolul escortei personale a lui Evangeline în timp ce căutau în secret un remediu pentru starea lui Apollo. Pe parcursul ultimei săptămâni, vizitaseră mulți mistici și multe farmacii, doctori atât fizici, cât și psihici. Au deschis uși închise și au intrat în biblioteci pline de fabule, dar nimic nu i-a putut ajuta. „Nimeni nu s-a mai aflat într-o stare de somnolență suspendată încă de pe vremea lui Honora Valor“, le spusese toată lumea, apoi le aruncaseră priviri curioase și îi părăsiseră repede fără prea multe cuvinte.